

На нашу думку, джерелом означених вище ризиків є розуміння змісту місцевих потреб як різновиду загальнодержавних. Такий підхід ми знаходимо у працях В.М.Твердохлебова, І. І. Патлаєвського [4, с. 277, 325-326] і вважаємо, що нині він не змінився з позиції Уряду України. Осмислюючи такий підхід до трактування місцевої потреби, зауважимо, що з одного боку, якщо держава сама, (а не люди, що проживають у тій чи іншій місцевості) визначає місцеві потреби, то навряд чи це корелює із місцевим самоврядуванням як волевиявленням жителів громади. З іншого боку, визначені урядом потреби, які, на його думку є як загальнодержавними, так і місцевими, дійсно, можуть співпадати із потребами як територіальної громади загалом, так і окремих її жителів. Зокрема, потреба в освіті, яка визнана загальнодержавною, є також і індивідуальною потребою, якщо не кожного, то переважної більшості громадян. Навряд чи хтось скаже, що не хотів би навчатися за рахунок бюджетних коштів. Однак, навіть якщо загальнодержавні, колективні і індивідуальні потреби збігаються, що й обумовлює визначення і розподіл функцій між різними рівнями влади, забезпечити задоволення тієї чи іншої потреби – це зовсім інша річ. Якщо уряд може задовольняти нормативний рівень освітніх послуг, то потреби окремих громад – ні. Більше того, громадяни – жителі громад, не можуть впливати на обсяг виділених на освіту фінансових ресурсів, адже стандарти освіти та нормативи фінансування розробляються на центральному рівні, вони є однаковими на території усієї держави, і кошти виділяються згідно із цими нормативами. І незважаючи на те, що освітні послуги, зокрема, початкова та середня освіта, фінансуються з місцевих бюджетів (за рахунок освітньої субвенції), місцеві органи виконавчої влади займаються лише моніторингом і контролем за цим процесом.

Розмежування місцевого самоврядування і діяльності місцевих органів виконавчої влади як представників державної влади свідчить про відмінність інтересів, тобто кожна територіальна громада має свої особливі потреби, відмінні від загальнодержавних, або власний рівень задоволення потреб, і повинна самостійно задовольняти їх за рахунок власних коштів.

Література:

1. Концепція реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу :<http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-%D1%80>
2. Stanford Encyclopedia of Philosophy [Електронний ресурс]. – Режим доступу:<https://plato.stanford.edu/entries/risk/#DefRis>
3. Merriam-Webster Dictionary [Електронний ресурс]. – Режим доступу :<https://www.merriam-webster.com/dictionary/decentralization>.
4. Твердохлебов В. М. Місцеві фінанси// Фінансова думка України. В 3-х томах. / Юрій С.І., Львовчкін С.В., Федосов В.М., Юхименко П.І. – К.: Кондор. Том 3. Частина 1. Хрестоматія. – 2010.

Ходзицька В.В.

к.е.н., доцент

ДВНЗ “Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана”

УПРАВЛІННЯ СТРАТЕГІЯМИ ВИРОБНИЧИХ ПІДПРИЄМСТВ: НОВІ ТЕОРІЇ УПРАВЛІНСЬКОГО ОБЛІКУ

Глобалізація економічних відносин, використання сучасних інформаційних систем і технологій обробки поточної інформації пред'являють особливі вимоги до надання управлінню докладної інформації в контексті бізнес-процесів, форм і видів діяльності сегментів. Тому існує потреба у формуванні спеціалізованої звітності, створенні системи аналізу та процесів і заходів моніторингу.

Внутрішня управлінська звітність є основним елементом всієї структури управління, найбільш важливим інструментом контролю в управлінні підприємствами.

Однак, система управлінського обліку, заснована на фінансовій інформації вітчизняного бухгалтерського обліку, далеко не завжди задовольняє потреби управління сучасного рівня. Все частіше великі компанії віддають перевагу фінансовій

інформації, сформованій відповідно до вимог міжнародних стандартів фінансової звітності (МСФЗ).

Управлінська звітність як основа для прийняття ефективного, перспективного і стратегічного рішення, повинна стати довгостроковою тенденцією для задоволення інформаційних потреб користувачів звітності. Проте, формування такої звітності потребує часу. Саме тому все більш значним та необхідним стає застосування новітніх інформаційних технологій задля ефективності використання управлінських показників в системі загального менеджменту господарюючого суб'єкту.

З впровадженням сучасних інформаційних технологій більшість компаній стали впроваджувати в свою діяльність різноманітні новітні технології. У цей період здійснено розробку нових стандартів по корпоративному плануванню - система MRP, яка дозволяє проводити оптимальне завантаження виробничих потужностей і здійснювати закупівлю точної кількості матеріалів і сировини, необхідних для виконання замовлення.

Із розвитком бізнес-процесів значна частка у собівартості виробів стала належати витратам, прямо не пов'язаними із виробничими процесами. З метою обліку та управління такими витратами необхідно використовувати сукупність методів MRPII та нові концепції, що регламентують корпоративне планування:

- ERP - системи, які надають широкі можливості для роботи з філіями та іншими залежними компаніями;
- SCM - системи, які дозволяють знижувати витрати на транспорт і поточні витрати через оптимальне структурування логістичних схем з постачання;
- CSRP - системи, що дозволяють здійснювати координацію діяльності компанії відповідно до її купівельної спроможності.

Отже, реструктуризація з функціональних організаційних структур у структури та потоки зі створення додаткової вартості і недоліки традиційного управлінського обліку в забезпеченні ощадного виробництва, як правило, призводять до суттєвих змін управлінського обліку і процесів звітності. Оскільки управління переходить від ієрархічного управління до робітників і зосереджується на постійному збільшенні та поліпшенні, інформації, яка повинна бути своєчасною і релевантною, то виникає потреба у звітності, яка не лише відповідає вище зазначеним критеріям, а й має відношення до поточної роботи робітника і може бути проаналізована людиною, яка не має кваліфікації бухгалтера. Управлінська інформація повинна нести організаційні завдання виробничого підприємства, такі як цінності клієнта, якість, постійне вдосконалення та ліквідація відходів, оптимізації замовлень на основі економічно обґрунтованого розміру замовлення (ЕОРЗ), ефективність релевантних рішень та потенціальних можливостей використання вивільнених виробничих потужностей. Прагнення до постійного вдосконалення, ефективності та ліквідації відходів застосовується до всіх процесів, в тому числі облікових процесів. У той час як ощадливе виробництво надає інструменти для оптимізації процесів обліку, реальний вплив походить від філософії і прагнення до скорочення витрат часу на такі складні та інтенсивні процеси обліку, як річний бюджетний цикл та збір даних для розрахунку системи собівартості.

Формування управлінської звітності у процесі застосування сучасних інформаційних технологій стає актуальним завданням для виробничої галузі.

З метою формування загальної категорії, яка повинна використовуватися в якості характеристики облікового інформаційного продукту, необхідного для прийняття різних видів управлінських рішень, пропонується використовувати поняття не управлінська звітність, а «стратегічна звітність». В даному понятті не використовується характеристика «бухгалтерська», оскільки при формуванні такої звітності не завжди використовується тільки облікова інформація, а й інформація, що отримується з інших

інформаційних систем (маркетингової, логістичної і т.п.), а також з вдосконаленої системи бухгалтерського обліку.

Для цього підприємство повинно формувати і розкривати інформацію за сегментами бізнесу в стратегічній звітності. Таким чином, для приведення облікової інформації у відповідність із запитами стратегічних менеджерів пропонується її предметне розширення шляхом включення об'єктів зовнішнього середовища, прогнозних стратегічних показників і зміна форми подання інформації з фінансової на сукупність фінансової та не фінансової інформації.

У той же час, для прийняття стратегічних рішень більш важливе значення має інформація фінансового характеру, яка безпосередньо відображає взаємозв'язок з показниками вартості підприємства і яка є більш значущою для стандартизованих управлінських моделей, що використовуються на підприємствах.

Отже, виходячи з вищенаведеного, в стратегічній звітності пропонується відображати спеціально сформовані бухгалтерські звіти на основі застосування різноманітного облікового інструментарію, які дозволяють формувати показники, які виступають інформаційною основою для прийняття рішень по здійсненню вибору з наявних стратегічних альтернатив, подальшої реалізації і контролю обраної стратегії підприємства.

Література:

1. Innes J. Strategic Management accounting, in tones, J (ed.). Handbook of Management accounting, Gee, Ch. 2., - 1998. - 968 p.
2. Lord B.R. Strategic management accounting: the emperor's new clothes? // Management Accounting Research. - 1996. - № 7(3). - P. 347-366.
3. Simmonds K. Strategic management accounting // Management accounting. - 1981. - № 59(4). P. 26-29.
4. Simmonds K. Strategic management accounting for pricing: a case example // Accounting and Business Research. - 1982. - № 12(47). P. 206-214.

Худолій А.В.

«Комерційна діяльність», 2 курс

Відокремлений структурний підрозділ Національного авіаційного університету

Слов'янський коледж Національного авіаційного університету

Науковий керівник – старший викладач, Шевченко О.О.

ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ФІНАНСОВОЇ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ В УКРАЇНІ

Одним з пріоритетних напрямів державної влади України є забезпечення економічного розвитку країни з метою підвищення добробуту населення, ліквідації розшарування суспільства та зростання економічного потенціалу країни.

Розвиток інституту місцевого самоврядування починається з 1991 р., коли Україна набула незалежності. Починаючи з цього часу, було прийнято низку законодавчо-нормативних актів, які регулювали повноваження місцевих органів влади. Але реалії сьогодення підштовхнули керівництво країни до перегляду функцій і завдань місцевих органів влади.

У 2014р. Уряд схвалив основоположний документ – Концепцію реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади. Після цього був затверджений План заходів щодо її реалізації, які дали старт реформі. Реформа децентралізації дала поштовх для подальших кроків місцевих органів влади щодо вирішення болючих проблем, які протягом не одного року просто перекладались з одного на інший рівень влади.

Можна довго сперечатись щодо переваг та недоліків діючої реформи децентралізації, але не можна не помітити суттєві позитивні зрушення в багатьох питаннях «на місцях».